

Як кішка з мишкою приятелювали

Брати (Якоб і Вільгельм) Грім

Якось познайомилась кішка з мишкою та й почала казати їй, як вона її любить і як хоче з нею приятелювати. Казала, казала, аж поки мишка погодилася жити в одній хаті з кішкою і провадити з нею спільне господарство.

— Але треба запастися їжею на зиму, щоб потім не голодувати, — сказала кішка. — Не можна тобі, мишко, скрізь нишпорити, харчу шукати, а то ще, бува, потрапиш у пастку.

— Добра думка, — погодилась мишка. Купили вони горщик смальцю. Але де його сховати? Думали вони, думали, а тоді кішка й каже:

— Сховаймо його в церкві. Кращого місця й не придумаєш, бо звідти його ніхто не вкраде. Поставмо горщик під вівтар і не чіпатимемо його, аж поки не буде вже чого їсти.

Як вони надумали, так і зробили, сховали горщик під вівтар у церкві. Та минуло небагато часу, як кішці захотілося смальцю. От вона й каже мишці:

— Послухай, мишко, моя сестра в перших запросила мене на хрестини. У неї народився синок, білий з рудими латками, і вона хоче, щоб я була хрещеною матір'ю. Пусту мене й побудь на господарстві сама.

— Добре, — каже мишка, — йди собі на здоров'я. А як тебе пригостять чимось смачним, то не забудь і про мене. Та й краплю винця я б залюбки покуштувала.

А насправді в кішки не було ніякої сестри в перших і ніхто її не просив на хрестини. Вона пішла простісінько до церкви, закралась під вівтар до горщика і злизала в ньому вершечок. Тоді погуляла по дахах у місті, полежала на сонечку і щоразу, коли згадувала горщик зі смальцем, задоволено погладжувала вуса. Вернулася вона додому аж увечері.

— О, нарешті ти прийшла, — сказала мишка. — Мабуть, у тебе був гарний день.

— Та нічогенький, — відповіла кішка.

— А як назвали дитину? — спитала мишка.

— Початочком, — сухо відповіла кішка.

— Початочком? — здивувалася мишка. — Яке дивне ім'я! І часто у вашому роду так називають дітей?

— Чого це воно дивне? — мовила кішка. — Ім'я як ім'я, не гірше, ніж Крихтохап, як звуть твого хрещеника.

Минуло кілька днів, і кішці знов закортіло смальцю. От вона й каже мишці:

— Зроби мені таку ласку, побудь іще раз сама на господарстві, бо мене знов запросили на хрестини. Народилася донька з білим нашійничком, то не можу ж я відмовитись.

Мишка погодилась, бо мала добре серце.

А кішка прокралася попід міськими мурами до церкви й вилизала смалець до

половини.

— Найсмачніше те, чим не треба ні з ким ділитися, — сказала вона, дуже задоволена своїми походеньками.

Коли вона повернулась додому, мишка спитала її: — І як назвали дитину?

— Серединкою, — відповіла кішка.

— Серединкою? Що ти кажеш! — здивувалася мишка. — Зроду не чула такого імені. Далебі, його й у святцях немає.

Скоро кішці знов закортіло поласувати смальцем.

— Треба мені знов іти на хрестини, — сказала вона мишці. — Цього разу народився синок, весь чорний, тільки з білими лапками. Таке трапляється раз на кілька років. Ти ж мене відпустиш?

— Я вже не знаю, що й думати про ці твої хрестини, — відповіла мишка. — Початочок! Серединка! Такі чудні імена.

— А це все тому, що ти сидиш цілими днями вдома, нікуди носа не потикаєш, от тобі й лізуть у голову всілякі химери, — сказала щічка.;

Поки її не було, мишка прибрала в хаті й дала всьому лад. А ласа кішка тим часом вилизала смалець до дна.

— Аж як виїси все, тоді маєш спокій, — сказала вона сама до себе і прийшла додому аж уночі, наївшись донесхочу.

— Ну, і як назвали третю дитину? — знову спитала мишка.

— Так, що тобі, мабуть, знов не сподобається, — сказала кішка. — Слідком назвали.

— Спідком? — вигукнула мишка. — Ну, вже такого дивного імені я не тільки не чула, а й у жодній книжці не бачила. Спідок! Що воно має означати?

Вона похитала головою. Це ім'я не сходило їй з думки, поки вона й заснула.

Відтоді кішку ніхто більше не кликав на хрестини.

Та ось настала зима, і надворі вже не можна було знайти ніякої їжі. Тоді мишка згадала про їхні запаси, та й каже кішці:

— Ходім поласуємо тим смальцем, що ми сховали на зиму. Ото смачно буде!

— Авжеш, так смачно, наче ти виставила язика на мороз, — відповіла кішка.

Пішли вони до церкви. Гульк — а горщик порожній стоїть, наче в ньому й не було нічого.

— Ох, — мовила мишка, — тепер я бачу, що сталося, бачу, яка ти щира приятелька! Казала, що ходиш на хрестини, а сама все виїла: спершу вершечок, тоді серединку, тоді...

— Якщо ти ще скажеш хоч слово, — крикнула кішка, — то я й тебе з'їм!

Але те слово вже висіло в бідолашної мишки на язиці. І тільки-но вона вимовила його, як кішка скочила, схопила її і проковтнула.

Отаке буває на світі.

Переклад Євгена Поповича